

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 25, Nummer 1
Januari-februari-maart 2019
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

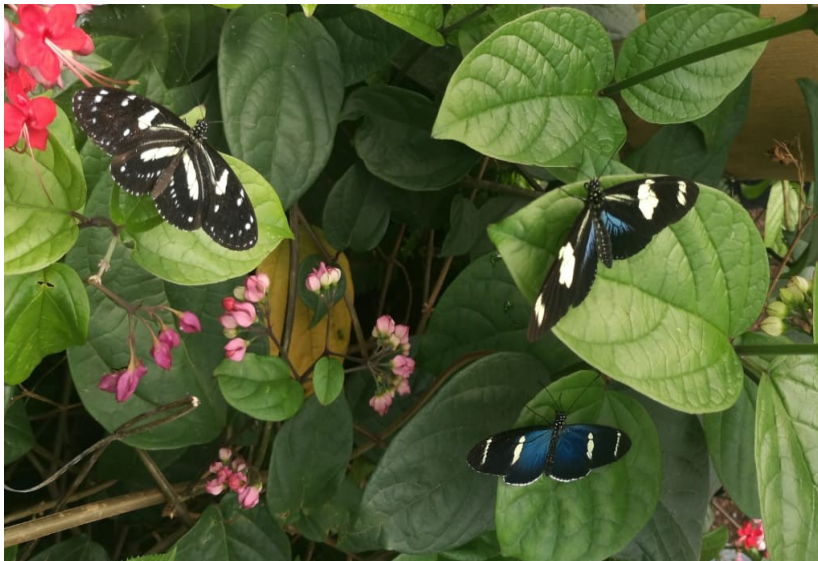
IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Jubileumjaar voor de Vogel Van Papier	6
Oproep voor het Archief	9
Financieel verslag 2018 en Begroting 2019	10
Praktische informatie	14

Wel en Wee

Zondag 18 november: het mooie Ecuador

Vandaag hadden Dany, Saulo en ik een mooie rustige dag in Mindo. We gingen naar de gans vernieuwde vlindertuin... schitterend, veel vlinders in alle kleuren, o.a. die grote blauwe vlinders die Morfeo heten. En dan ook nog de "expositie" van "eitje tot vlinder", met o.a. poppen in alle vormen en kleuren. Het leken wel sieraadjes. Daarna maakten we nog enkele rustige wandelingskes, met bloemen en vogels in alle soorten: een toekan, een ganse groep papegaaien die kwetterden gelijk geen één, veel... heel veel kolibrietjes, en dan nog turkooisblauwe vogels, en de pikzwarte met een fluogele vlek en wit-

te bek, en nog veel andere. De natuur blijft overweldigend. We eindigden met een lekkere "tilapia", voor elk in verschillende saus, in een sympathiek restaurantje op het dorpspleintje. De rit terug, met een klim van meer dan 1000 meter, was in de mist... (wat wil je in het "nevel" woud), maar toen we opnieuw boven de wolken op Andes-hoogte kwamen kregen we opnieuw spektakel: een heel mooie regenboog. De dag is dus mooi afgerond. Nu nog wat breien, een beetje lezen, en op tijd gaan slapen, batterijen weer opgeladen om morgen te werken en wat te kokerellen.

Zondag 25 november: het archief

Bij het lezen van het tekstje van papa over het "archief" van de vogel van papier, krijg ik goesting om mij ergens terug te trekken en alle Vogels van Papier nog eens te herlezen en te "herkauwen". Als ik goed reken zouden er vanaf jaargang 1 (1995) al een goeie 1152 bladzijden geschreven en gelezen zijn... Hopelijk vinden we de ontbrekende nummers nog terug... En volgend jaar krijgen we ons medaille voor den "zilveren jubileum", misschien reden om te feesten? Misschien kunnen we in volgende nummers eens iets "uit de oude doos" serveren....

Woensdag 28 november: palliatieve zorgen, en in vrede mogen sterven

Vandaag, denk ik toch, de ergste wonde van mijn leven verzorgd... een heel diepe doorligwonde bij de mama van Rosita. Die mama is nu 96 jaar en ligt te bed. Het was echt verschrikkelijk. Zo'n wonde zou in België in het ziekenhuis verzorgd worden, maar hier is dat allemaal niet zo eenvoudig. Ik blijf met het beeld in mijn hoofd zitten en hoop dat ik toch kan slapen. Ik heb alles zo proper mogelijk gemaakt en met medicatie is de pijn toch onder controle. Ik zal nog een kaarske aansteken dat ze toch gauw in vrede mag sterven. Ondertussen doen we ons best om alles zo draaglijk mogelijk te maken.

Vrijdag 30 november: Staking of geen staking?

Hier onverwacht vakantiedag voor Amelie: geen school in Quito omdat er grote staking zou zijn door de taxi-chauffeurs, oa. tegen Uber. Maar die staking werd deze nacht om horen opgegeven. Maar dan was het al te laat om dan iedereen te verwittigen dat er toch school zou zijn. Een beetje chaos dus, maar wij genieten ervan met een warm haardvuurke erbij, want het is hier voor de moment heel koud, een graad of tien twaalf misschien. We zullen een warme pull aantrekken, en misschien wafels op pannenkoeken bakken.

Maandag 3 december: dagdagelijks....

Hier goed aan het werk, veel werk... nooit klaar, maar goed aan het werk. Daarnet bestudeerde ik nog een medische fiche van een jongen die naar het jongerenatelier komt. Hij blijft zware epilepsieaanvallen doen, ondanks medicatie. Maar als ik enkele puzzelstukjes bij elkaar leg, zou het wel eens kunnen dat één van de medicaties die hij krijgt, net die aanvallen verergert... Laat ons hopen dat ik het bij het juiste eind heb... want dat betekent dat hij met andere medicatie veel beter zou kunnen zijn dan hij nu is. En ik ben deze dagen ook goed bezig met de tweede paper bij mijn onderzoekswerk... alhoewel ik nog niet zo ver ben als ik zou willen. Morgen blijf ik thuis, al is het niet volledig naar mijn gedacht, want dan heb ik het gevoel de consultatie in de steek te laten. Maar ik besteedde dit jaar al meer uren aan de consultaties dan gepland... omdat er zoveel nodig en nuttig werk is. Maar dat is dan weer ten koste van onderzoek uren... die indirect ook nodig en nuttig werk betekenen. Ik zal het nog maar ne keer vragen voor Kerstmis of Nieuwjaar: dagen van 36 uren... Dat zou een mooi cadeau zijn.

Maandag 10 december: van 'dankuwel' naar de werkelijkheid

Ter attentie van alle stille werkers: dankjewel voor alle kerst-marktjes, in Antwerpen en in West-Vlaanderen. We ontvingen ondertussen ook al de opbrengst van de verkoop op de kadodagen in Lichtervelde, iets meer dan 600 euro, toch ook wel weer heel mooi, hé. En doe je die mevrouw van de bibliotheek van Menen de groetjes. Ik heb altijd al iets gehad voor bibliotheken en de mensen die er werken, en als ze dan nog een boontje hebben voor Tapori, dan is het helemaal goed. Ik wilde dan ook nog vertellen dat de vrijdag onmiddellijk na het vertrek van Danny de mama van Rosita overleden is, in haar slaap. Zo is het goed, want het had toch geen zin meer. We konden wel helpen dat de laatste dagen zonder pijn verliepen, maar het is best dat het dan toch nog snel gegaan is. Ondertussen zit ik al weer met iemand anders in mijn 'zorgenhoofd': een meisje van 19, de zus van Dianita die meehelpt in de keuken. Dat meisje heeft een heel ernstige vorm aplastische anemie, een bloedziekte waarbij het been-

merg te weinig bloedcellen aanmaakt. Ik had twee maanden geleden twee consultaties met haar, vooral met uitleg over haar ziekte, want naast weliswaar de juiste behandeling door de hematoloog van het Rode Kruis, had ze maar weinig uitleg over en inzicht in haar ziekte. We hadden het ook over de gevaren die op dat moment een zwangerschap met zich zouden meebrengen en spraken ook over familieplanning. Ik vroeg haar nog of ze mogelijks al zwanger zou kunnen zijn... met negatief antwoord. Nu kwam ze vorige maandag op consultatie, heel bleek en moe... Blijkt dat ze al vier maanden zwanger is...en het is de eerste keer dat ik echt voor het leven van een zwangere vrouw vrees... Zo erg...

Maandag 17 december: aangenaam gezelschap

Het is al de tweede keer in een paar weken dat hier in onze keuken een kolibrietje komt binnengevlogen. Het fladdert dan natuurlijk tegen de ruiten maar laat zich wel gemakkelijk pakken. Toch wel bijzonder om een kolibrietje in je handen te hebben. Deze keer namen we wat tijd om het goed te bekijken en wat foto's te nemen.

Wel en Wee (2)

Vrijdag 4 januari: ons Ministerie van "Sociaal Welzijn"...

We zitten weer in hetzelfde onzekere bootje als vorig jaar in verband met verdere subsidie voor het dagcentrum door de Ecuadoraanse Staat: Geen enkele zekerheid over het feit of we die in 2019 verder krijgen. We kregen op 30 december van de mensen van het ministerie wel een nieuwjaarsbrief ... waarin men ons herinnerde aan de rechten van alle mensen met een beperking en men ons er op wees dat de dienstverlening geenszins onderbroken mag worden! Dergelijke onderbreking zou immers stemmen kunnen kosten..., lezen wij er tussen de regels bij. Over hoe dat concreet moet gerealiseerd worden... geen woord... Geen enkele sociale organisatie kreeg ondertussen al de kans een nieuwe overeenkomst te ondertekenen met de overheid en de geruchten dat er nog maar eens afgeroomd zal worden, doen de ronde, als er dan nog wel "room" lag op hun bijdrage.

Ongelooflijk, die ministerie-mensen hebben toch geen schroom en schuiven hun eigen verantwoordelijkheid gewoonweg door naar anderen, die er dan wel moeten voor zorgen dat de kiezers voor hen blijven stemmen want... "de dienstverlening blijft verzekerd"... Als ik ooit ne keer onze huidige president, Lenin Moreno, tegenkom zou ik hem willen vragen wie van de twee hij nu eigenlijk is: poppenkastpop van rechts... of wolf verkleed in schaapskleren...

Nu goed... we worden het ondertussen misschien al wel gewoon en doen gewoon verder, niet omdat het van hogerop moet maar wel omdat we mensen in de ogen kijken. Lang leve Levinas...

Donderdag 24 januari: migranten: een alom en eeuwig triest verhaal... nu ook hier voelbaar.

Ondertussen is het hier heel onrustig wat het sociaal klimaat betreft: Vorige zaterdag werd een Ecuadoraanse jonge vrouw voor de ogen van veel mensen, ook de politie, vermoord door haar Venezolaanse (ex)partner, zomaar op straat, met een mes. De politie was al anderhalf uur die man aan het probe-

ren te overtuigen haar te laten gaan... Maar de spanning werd almaar groter en hij stak haar dood. Dat bracht een heel grote commotie met zich mee, tegen de Venezolanen en tegen de politie, die de moord had kunnen voorkomen.

Er braken onlusten uit waarbij Ecuadoranen huisjes en kamers waar Venezolanen woonden, binnenbraken, de mensen verjoegen en al hun gerief in brand staken... 't Is echt erg geweest... precies zoiets als met de joden of in de oorlog... Nu zie je geen Venezolanen meer op straat... Ze worden opgevangen door internationale organisaties zoals het Rode Kruis. En nu horen we vandaag dat in Venezuela de voorzitter van het parlement zich president verklaard heeft... Hoe lang zal het nog duren dat het leger Maduro steunt? Als daar maar niet nog meer geweld van komt...

Dat alles heeft me nog meer dan tevoren doen nadenken, over de flexibiliteit en verdraagzaamheid van de Ecuadoranen, die nu blijkbaar toch wel grenzen kent. Nelson Reascos, de socioloog die ons les gaf aan de Universiteit hier in Quito toen ik de Master Volksgezondheid volgde, sprak over de "barokke cultuur" van de Ecuadoranen. Daarmee bedoelde hij dat Latinos heel veel verdragen en weinig of niet kritisch zijn op het anders zijn van anderen. Alles past bij elkaar, zonder enige organisatie en planning. Zo kijken weinig mensen op van een heel arm krotje dat opgetrokken wordt tegen aan de muur van een heel chique huis. Kleren van alle slag en soort en kleur mag je dragen en combineren gelijk je wil. In de meeste bussen hangt er naast een kalender met een blote madam erop een afbeelding van moeder Maria die ingeroepen wordt voor een veilige rit, terwijl aan de achteruitkijkspiegel een gevonden kinderschoentje hangt te bengelen, samen met een rood armbandje gemaakt met pitten en zaden uit het Amazonewoud waarmee de slechte geesten op afstand gehouden worden.

Zo zijn ook veel Venezolanen het land binnengekomen, zondermeer ... en ze werden gewoon getolereerd gelijk iedereen... Ze leefden op stoepen of op een berm dicht bij de busstations, onder plastic en karton. De Ecuadoranen

die dat wilden en konden, hielpen hen met wat eten. De politie zorgde ervoor dat er hier en daar een toilet stond. De Venezolanen die ziek waren, konden gewoon gebruik maken van het openbare gezondheidssysteem, ook in de ziekenhuizen waar ondertussen al menig Venezolaantje geboren werd. Hun kinderen konden na een heel eenvoudige procedure gewoon naar school. Sommige families vonden een huurkamertje, soms tegen woekerprijzen, net zoals bij onze burens. Die gebruiken hen nu om een derde verdiep op hun eigen huis te laten zetten...

Hele families zie je bedelen op straat, ook kinderen... terwijl aan de overkant iemand van UNICEF campagne voert tegen kinderarbeid. Om zien voelde niemand zich er ongemakkelijk bij. Alle manieren lijken aanvaardbaar om iets los te krijgen: sommigen doen zelfs alsof ze de één of andere handicap hebben... de één met al meer succes dan de andere... Laatst zag ik een jonge man met een dikke sjaal om zich gewonden waarin zogenaamd een baby'tje lag... weliswaar nogal vormeloos, en op het karton dat hij voor zich uitdroeg stond geschreven: "Ik ben Venezolaan. Ik heb vijf kinderen en we hebben allemaal ho. Help mij als 't u blijft. God zal het u lonen". De mensen in de auto voor mij gaf hem wat geld. Op zondag nemen grote groepen migranten alle voetbal- en basketbalvelden van het sportpark in... In de openbare ziekenhuizen krijgen ze voorrang op Ecuadoraanse patiënten die hun beurt moesten afwachten. Daarvoor beroepen zij zich op hun vluchtelingenstatus...

Alles werd gewoon verdragen, zondermeer... tot dat de boel ontplofte vorige zaterdag... en alle colère naar buiten komt... Écht indrukwekkend en bangelijk om te zien... Ik denk dat ik voor de eerste keer in mijn leven met mijn neus op feiten gedrukt wordt: dat mensen echt in staat zijn om heel wreed te zijn... en dat enige rationele inbreng op zo'n moment tot niets dient... De laatste tijd voel ik vaak dat ik zelf daver op mijn grondvesten van geloof en overtuiging...

Nu hoop ik uit de grond van mijn hart dat de rust gauw weerkeert en dat iedereen weer terug kan naar waar hij of zij thuishoort of echt wil zijn, ook dat

mensen er minder op uit zijn om macht te vergaren, minder polariserend, minder vraatzuchtig, overtuigd van het feit dat er wel genoeg is voor iedereen en dat het niet nodig is dat we allemaal hetzelfde moeten denken om toch overeen te kunnen komen...

En hopelijk trekken de andere grote verliezers... die politieagenten over wie ik de laatste tijd toch wel vaak schrijf, ook hun conclusies en herpakken zij zich..., want hun inefficiëntie wordt almaar zichtbaarder en maakt slachtoffers. En dan zijn er nog de "gewone" mensen: Voor hen hoop ik dat ze even verdraagzaam als tevoren blijven... maar dan misschien toch een beetje meer de ogen openen en bedachtzamer beter georganiseerd. Soms weet ik het allemaal niet goed meer: Teveel organisatie en afspraken en plannen en reglementen en opsplitsingen, met muur en al..., is verstikkend, maar gewoon maar verdragen en opzuigen gelijk een spons is blijkbaar ook niet een goeie weg: eenmaal de spons vol is loopt alles ook over.

Zondag 10 februari: feest in Zambiza

Binnen een half uurtje gaan we naar de stoet voor de feesten van Zambiza. De muziek klinkt hier al overal. Gisterenavond mooi optreden van Jayac hier in Zambiza. Weet je dat ze al meer dan 2.000.000 "views", of hoe moet je dat zeggen, van hun videoclipje "zapateando" op youtube hebben (<https://www.youtube.com/watch?v=347npLytra4>). Dat is toch echt wel hun grootste hit geworden, denk ik. En je zou de mensen moeten horen zingen en zien dansen tijdens het optreden. Tijdens het optreden zongen ze ook nog een verjaardagslied voor Lien. Amelietje nam het op en ondertussen is dat al in vlaamse oorden. En denken dat ik 25 jaar geleden op luchtpostpapier brieven schreef, drie kantje vol, die met veel geluk na enkele weken aankwamen in België...

Jubileumjaar voor de Vogel Van Papier

Jullie hebben het misschien al gemerkt: Dit is jaargang 25 van de nieuwsbrief... Goed voor meer dan duizend bladzijden schrijfsels en vertellingen... allemaal echt... puur reality... of toch op zijn minst de neerslag van veel indrukken, frustraties, belevenissen en ervaringen, vaak vanuit mijn ogen, soms ook vanuit de ogen van anderen, vooral Vlamingen, over leven in Ecuador... In al die tijd is er heel veel veranderd... ook mijn eigen denken, voelen, doen en laten,... soms ten goede, soms misschien minder goed, in ieder geval heel doorleefd samen met veel mensen... waarvoor ik zo dankbaar ben.

Ik bladerde daarnet even terug in de eerste nieuwsbrieven, op zoek naar een schrijven over Rosita Hidalgo, met wie ik sinds het prille begin samenwerk. Want, toevallig of niet, net over haar en twee van haar kinderen wil ik nu iets heel moois vertellen. Maar ik merk dat ik over haar in al die tijd maar weinig schreef en voel me er niet goed bij.

Velen onder jullie hebben haar in al die jaren zeker leren kennen. Ze is één van die mensen van het eerste uur, met wie we samen het dagverblijf begonnen, in de sacristie van de kerk, waar we van grote aardappelzakken hangmatjes maakten om de kinderen te slapen te leggen. Sindsdien is ze altijd in Taporí blijven werken. Nooit heeft ze veel gezegd op vergaderingen, weinig of niet meegewerkt aan begrotingen of planningen, maar altijd is ze er geweest, altijd als eerste en laatste aanwezig om te zorgen dat alles proper was bij aankomst en bij vertrek. Ze was en is

altijd aanwezig bij mingas (groepswerken) om bouw materiaal te sjuwen, de struiken te snoeien, recyclagemateriaal te verzamelen, te sorteren en mooi artisanaal papier te maken. ...

Rosita met kleinzoon op de rug

In al die jaren droeg ze altijd wel een klein kindje op haar rug, eerst haar eigen acht kinderen, ondertussen haar kleinkinderen en vaak ook kleine kinderen in het dagverblijf, ... Ze heeft samen met mij de eerste kinderen van het dagverblijf groot zien worden: Fabricio die twee jaar oud was toen we hem leerden kennen, en daarna ook Veronica, Luis Miguel en Mayra, wiens kindje ze tijdens de drie maanden dat hij mocht leven hielp verzorgen en vertroetelen. Ook nu nog bestaat haar middagpauze in Taporí in het "helpen eten geven aan de kleintjes in het dagverblijf". (foto hier naast)

Rosita is dus een vrouw van het eerste uur, zo van die stille krachten zonder ook maar één keer in het middelpunt te staan. Nochtans blijkt ze één van die steunpilaren

te zijn die ook voor continuïteit zorgen, een ferme rode draad in het ganse gebeuren, want sinds kort zijn haar twee dochters, Vivi en Anita, nu ook deel van het Taporiteam. Beiden zijn ondertussen getrouwd en allebei hebben ze een kindje. Beiden studeerden ze tot hun achttiende. Geld of kansen om verder te studeren waren er in eerste instantie nog niet, want de ganse familie zette alle troeven in op een broer van hen die zich probeert op te werken in het leger. Dat is een grote investering die echter ook enige stabiliteit met zich meebrengt.

Misschien herinneren sommigen onder jullie nog één van de gezichten op de eerste kaartjes die we maakten: een mooi kind van drie jaar oud, dromerig voor zich uitkijkend tijdens een toneelvoorstelling in Taporiteam. Moest iemand nog zo'n kaartje hebben, dan ben ik er heel blij mee want zelf vind ik die foto niet terug. Dat is Vivi die sinds jaar en dag meekwam met haar moeder, broers en zussen, naar Taporiteam, om te spelen, om huiswerk te maken, aan

het wachten tot hun moeder klaar was met het werk, mee aan het helpen met om het even wat. Viviana interesseerde zich van op school al in boekhouding en Cristina liet haar naderhand nu en dan meehelpen in de boekhouding en het secretariaat in Taporiteam. En dat lukte zo goed dat Cristina vorig jaar voorstelde dat Viviana hulpboekhoudster zou worden in Taporiteam. De enige voorwaarde was dat ze zich ook daadwerkelijk zou bijscholen, wat ook gebeurde. Sinds december woont ze nu ook met haar man en zoontje Mattias in Taporiteam. Susana, die voorheen conciërge was, verhuisde immers naar het zuiden van Quito, opnieuw samen met haar man die daar al enige tijd werkt. Celso, de man van Viviana, is nu onze nieuwe conciërge, die nu met veel enthousiasme de hoekjes en kantjes die Susana wel eens vergat opknapt en opfleurt. Taporiteam blinkt en ge kunt "eten van de vloer". En Viviana werkt zich almaar meer en meer in, attent voor de ganse administratie. Op de vergaderingen zie je haar heel aandachtig luisteren, en nu en dan geeft ze ook haar mening of suggereert ze het één of het ander, terwijl haar moeder telkens opnieuw wegdommelt... zoals we sinds jaar en dag gewoon zijn.

En dan is er Anita, die net als haar moeder heel graag kleine kinderen ziet. Vier jaar geleden werd haar kindje, Sebastian, geboren, maar kort daarna is haar man heel ziek geworden. Hij kreeg lupus, zo erg dat veel mensen dachten dat hij zou sterven. Ondertussen is de ziekte onder controle, maar blijft ze wel een stempel zetten op hun leven. Anita schreef zich ondertussen in voor een deeltijdse opleiding hulpkleuterleidster, die ze kon combineren met het werk in een openbaar kinderdagverblijf. Na haar werk kwam ze ook altijd

Rosita, Vivi en Anita

Jubileumjaar voor de Vogel Van Papier

langs in Taporí, om net als haar moeder mee te helpen bij het eten geven of verzorgen van de kleine kinderen in het dagverblijf.

Sinds september vorig jaar werden de moeilijkheden met Betty, die kinderverzorgster was bij de kleintjes, almaar groter. Almaar meer afwezigheden door rugpijn, steeds meer geroddeld dat voor spanningen zorgde tussen ouders en de mensen die in het dagverblijf werken, waarschijnlijk allemaal het gevolg van eigen frustraties die een uitlaatklep nodig hadden. Jammer, want het werk op zich deed ze goed. Maar in haar zoektocht naar meer aanzien en verantwoordelijkheid koos ze voor slechte strategieën die haar uiteindelijk de das om deden. Uiteindelijk verstrikte ze zich in eigen leugens en nam ze enkele weken geleden zelf ontslag, na een laatste poging om ons bij de arbeidsrechtbank aan te klagen, op zoek naar een onterechte ontslagpremie. Dat bezorgde ons nog wat extra last, maar al snel gaf de rechter, voor wie dergelijke strategie niet vreemd leek te zijn, ons gelijk en werd alles afgehandeld. Jammer voor haar dat het zo moest gaan, maar goed, hopelijk kan er metertijd nog over gepraat worden.

Het is niet fijn om het zo te moeten zeggen, maar sinds Betty weg is, is de sfeer in die twee leefgroepjes zo positief veranderd, zodanig dat ook de ouders het merken. In de overgangperiode hadden we al die tijd wel iemand nodig die instond voor de verzorging van de kinderen met ernstige meervoudige beperking en de kinderen in het kleuterklasje. En Anita sprong als vanzelf bij waar ze kon, zomaar... omdat het nodig was. "Dat is toch normaal", zei ze zelf. Zo was de stap naar een werkcontract zo logisch als pompwater, en nu is zij de kinderverzorgster, met een hoger loon dan tevoren, sociale zekerheid en een fijne werkomgeving. Onze enige voorwaarde is ook hier dat ze verder studeert. Het is mooi om te zien hoe goed ze samenwerkt met de kleuterjuf en de ergotherapeute uit die twee leefgroepjes, hoe ze er als de pinken bij is om bij te leren en op een mooie manier haar bijdrage probeert te doen als hulp-kleuterjuf.

Na de lange algemene vergadering die we altijd in Taporí tussen kerstmis en Nieuwjaar houden, is er altijd een kerstfeestje. Er wordt lekker gegeten, veel gelachen, kadootjes uitgedeeld, en nu en dan ook een woordje gezegd. Deze keer vroeg Rosita voor het eerst in 25 jaar het woord... maar ze kreeg niets gezegd... Ze huilde van verdriet omdat enkele weken tevoren haar moeder overleden was... maar ze huilde ook van ontroering en contentement... want Taporí blijft een thuis voor haar en voor haar kinderen... Ik was er zelf ook zo van aangedaan... en zo is het goed... en gaan we verder, vol van hoop, op die onbegane wegen.

Pomasqui, 14 februari 2019.

Rosita met zeven van haar acht kinderen. De achtste moest nog geboren worden. Vivi (met het witte kledje) en Anita zijn de enige twee meisjes.

Etienne Debrouwere is de Archivaris van "De VOGEL VAN PAPIER". Zijn Papieren Archief is sinds 1995 bijna volledig op enkele nummers na.

Zijn er enthousiastelingen van het eerste uur die hem aan de volgende nummers kunnen helpen om zo het Archief up-to-date te houden ?

Jg. 1 nummer 4

Jg. 2 nummers 1, 3 en 4

Jg. 3 nummers 3 en 4

Jg. 6 nummer 3

Laat het hem dan weten: edebrall@telenet.be of 051.69.44.20

ARCHIEF

Financieel verslag 2018 - Begroting 2019

SAMENVATTING FINANCIERING: 2018 EN 2019 (in usd)		
	2018	2019
TOTAAL uitgegeven 2018 – begroting 2019	264.585,47	278.397,52
Saldo op rekening Ecuador per 1 januari van desbetreffend jaar	6.039,57	3.111,23
Autofinanciering: betaling door patiënten en gebruikers van dagcentrum en revalidatie	49.348	48.316,4
Lokale activiteiten: eefstijjn, kringloopwinkel, kruideniers-winkeltje, giften in natura (bouw materiaal, voeding, onderhoudsmateriaal, ...)	12.026,22	16524,02
Ecuadoraans Ministerie van Sociaal Welzijn	75.142,66	75.142,66 (?)
België (projectfinanciering en giften)	117.640,25	115.303,21
Andere internationale inbreng (Ecuadoranen in USA, Oberle-Duitsland, Canada, ...)	7.500	20.000

Ook dit jaar willen we graag financieel verslag uitbrengen. Daar horen dit jaar enkele vooral positieve bedenkingen en een pluim op de hoed van het administratieve hart van Taporì bij. Hierboven een kadertje met de globale cijfers. Wie alles meer in detail eens wil bekijken vindt een volledig overzicht op

<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/Archief/2019jg25nr1BIJLAGE.pdf>

Ik ben blij dat ook in dit voorbije jaar de uitgaven vrij nauwkeurig overeen komen met wat gepland was. Dat is zeker het resultaat van de ervaring die in de loop van de jaren opgebouwd werd, waardoor we min of meer weten hoeveel elke uitgavepost zal bedragen. Daarenboven liggen de loonkosten, die toch het leeuwenaandeel in de uitgaven van Taporì zijn, bij het begin van elk jaar vast.

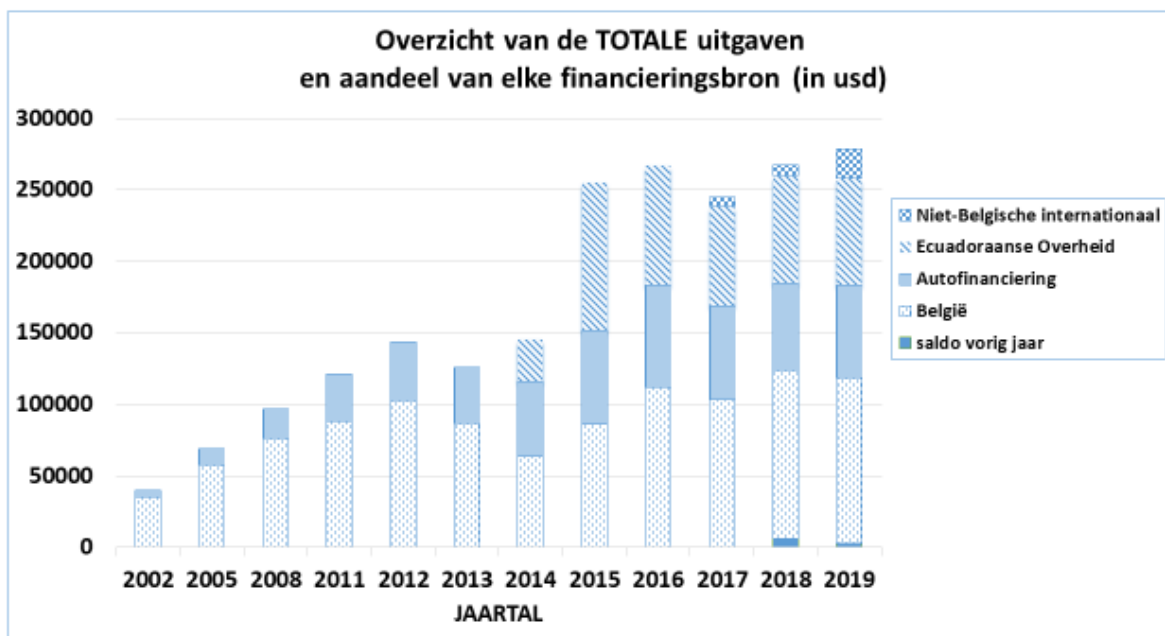
Maar er mag zeker ook een pluim op de hoed van Cristina, de voorzitter van Taporì, en die van haar directe medewerkers gestoken worden. De boekhouding is nu het dagelijks werk van Viviana, maar Cristina kijkt alles na, corrigeert indien nodig en behoudt het overzicht. En ik denk dat ik nog niet verteld heb dat Maria Jose, een nichtje van Cristina die een lichte verstandelijke beperking heeft, meehelpt met allerlei kantoorwerkjes, zoals kopieën maken, papieren ordenen en bewaren, documenten laten ondertekenen. Daarvoor krijgt zij een verloning en ze is ook ingeschreven bij de sociale zekerheid. Zo voegen we de daad bij het woord als het over “inclusief zijn” gaat.

Wanneer een uitgavepost op korte termijn of in het begin van het jaar veel geld gekost heeft, krijgen we als coördinator van het desbetreffende luik snel een waarschuwing. Alleen per uitzondering kan men “over de schreef gaan”, bijvoorbeeld in het geval van een medische urgentie of bij afwezigheid van iemand uit het team die toch door iemand anders moet vervangen worden. Voor om het even welke extra uitgave die dan toch in het lopende jaar zou gebeuren moet eerst financiering gezocht worden, zoals dit jaar het geval was met de aankoop van een volledig aanpasbare triptrapstoel voor kleine kinderen met een beperking. We hadden hiervoor een aanvraag ingediend

bij Medihulp uit Kortrijk en bij Zorgnet, via het Sint-Jozefziekenhuis in Malle. Eenmaal de financiering toegezegd was, kon de stoel aangekocht worden en werden alle stukken door enkele Vlaamse zomergasten naar hier meegebracht.

In onderstaand kadertje kan je zien dat de totale uitgaven in Tapori gestaag blijven stijgen. Dat komt omdat Tapori nog steeds groeit. Onze lonen zijn de laatste jaren nauwelijks gestegen, maar de dienstverlening breidt nog steeds uit. Dit jaar is dit vooral te merken in de uitgavepost “jongerenatelier”. Naar dat atelier komen almaar meer tieners en jongvolwassenen met lichte tot matige verstandelijke beperking, dikwijls met ook een fysiek of zintuiglijke beperking. In totaal zijn er dertig mensen ingeschreven en elke dag zijn er tussen 20 en 25 deelnemers.

Gezien het toenemend aantal en de steeds grotere verscheidenheid in capaciteiten en interesses, was het nodig om een tweede ergotherapeut aan te werven. We kozen ervoor om één van de ecuadoraanse studenten ergotherapie die sinds enkele jaren stage lopen in Tapori, deze deeltijdse job aan te bieden. Hij had zich tijdens de stage zo goed ingewerkt en we wisten ook dat hij het thuis helemaal niet breed had. Hij sprong echt een gat in de lucht toen we het hem vroegen. Zo blij was hij. Zo werken we op de dag van vandaag met 23 mensen in Tapori.

In het kadertje kan je zien van waar alle centjes komen om de financiering rond te krijgen. Sinds 2016 zijn de inbreng uit België en het aandeel “autofinanciering” redelijk stabiel.

Dit laatste aandeel bevat zowel de bijdragen van de mensen die betalen voor onze dienstverlening, alsook de winst die gemaakt wordt in het kruid-

Financieel verslag 2018 - Begroting 2019

nierswinkeltje, door de verkoop van tweedehandsspullen of giften in natura, het ondertussen traditioneel geworden jaarlijks eefestijn en enkele kleinere activiteiten. Eigenlijk zouden we naderhand deze rubriek beter opsplitsen in twee. We stellen vast dat de directe bijdrage van de mensen weinig of niet toeneemt. Dat is ook moeilijk te verwachten gezien het voornamelijk families met weinig financiële slagkracht betreft. En de individuele overheidssubsidies die sommige mensen met een beperking kregen tijdens de gouden jaren onder de voormalige president worden nu stilaan weer afgeslankt. Ondertussen begrijpen en weten we ook dat een project zoals Taporì, net zoals in België en overal ter wereld, niet kan draaien op basis van autofinanciering en geldelijke ondersteuning nodig heeft. Het gaat immers om mensen en families die in een competitieve wereld verre van productief genoeg zijn om voldoende geld in het laatje te brengen waarmee ze zelf voor hun levensonderhoud en bijzondere zorgen kunnen instaan.

De laatste jaren zijn er wel nieuwe financieringsbronnen bijgekomen. We hadden deze strategie opgenomen in ons vijfjarenplan, op zoek naar wat meer slagruimte maar vooral ook naar “meer zekerheid in de onzekerheid”. De bijdrage van de Ecuadoraanse Overheid spant de kroon wat die “onzekerheid” betreft want ook dit jaar, zijnde 14 februari, is het projectakkoord met het Ministerie van Sociaal Welzijn nog steeds niet ondertekend, terwijl we op oudejaarsavond er wel met de vinger op gewezen werden dat de dienstverlening geenszins onderbroken mocht worden. “De betalingen gebeuren gewoontegetrouw per trimester”, zei de minister op een grote meeting. Ze zei er wel niet bij dat dat op het einde van die trimester is...of bij het begin van de volgende... Bovendien zouden de akkoorden nu maar voor zes maanden geldig zijn, in plaats van een jaar. Lang leve de werkzekerheid en het emotioneel welzijn van de werknemers zou ik zeggen...

Dankzij enige financiële reserve in België betalen wij de lonen wel op het einde van elke maand uit, en bieden we ook werkzekerheid voor het volledige jaar, op risico onze eigen vingers te verbranden... maar ook gewoon uit respect. Bij de meeste andere organisaties die een dergelijk akkoord hebben met het Ministerie, worden de verloningen pas uitbetaald eenmaal de subsidie daadwerkelijk uitgevoerd werd. Maar goed, we mogen niet altijd klagen. Sinds 2014 ontvangen we die subsidie dan toch wel en laat ons hopen dat dit naderhand evolueert van een partij- of persoonsgebonden politiek tot een standvastig staatsbeleid.

Daarnaast kan je in het kader zien dat sinds 2017 een nieuwe rubriek groeit: “internationale niet-Belgische ondersteuning”. Dat betreft in eerste instantie een ondertussen toch al drie jaar bestaande ondersteuning door een Duitse VZW met wie Carmita, onze “public relation vrouw” die er graag bij is op allerlei vergaderingen (het is haar gejeund), toevallig contact legde. Daarnaast krijgen we sinds datzelfde jaar telkens met kerstmis 1000 usd van de

“Asociación de Ecuatorianos en Nueva York”, een groep Ecuadoranen die in 1999, het jaar van de grote economische crisis in Ecuador, emigreerde naar de USA en daar nog steeds wonen en werken. Het gaat hen blijkbaar goed. En dit jaar dienen we een projectvoorstel in bij de Canadese Ambassade, op hoop van zegen.

Zelf houd ik me bewust niet bezig met het uitschrijven van deze projectvoorstellen en de opvolging ervan. Daar zijn Carmita en Cristina nu de voortrekkers van, en daarbij worden ze geholpen door de zoon van Judith, onze nieuwe huisarts, die economie studeerde en ons graag een handje toesteekt. We maken alleen een plan op van wie wat waar indient, zodat er geen overlappingen zijn. Ik ben zo blij met die ontwikkeling, want zo wordt Tapori ook financieel door meer mensen gestuwd en gedragen. Het is weliswaar niet dat we nu op onze twee oren slapen, maar er is meer vertrouwen en vooral ook meer “ownership”, zoals men dat zo mooi in project-termen zegt.

Ik sluit dit financieel verslag ook dit jaar heel graag af met een welgemeende dankjewel aan iedereen die ons op gelijk welke manier helpt om verder te werken in Tapori. Ook dankzij jullie lukt het jaar na jaar opnieuw, en dat is ondertussen toch een mooie “zekerheid in de onzekerheid” geworden. Muchas gracias voor alle vertrouwen, hulp en vriendschap!

Inge, op Valentijnsdag.

Het administratieve hart van Tapori

Christina

Viviana

Maria José

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

Of via Google
met de trefwoorden
"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)